

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΗΣ ΥΨΩΣΕΩΣ
ΡΗΜΑΤΑ ΖΩΗΣ

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

«Ιδετε πηλίκοις ὑμῖν γράμμασιν
ἔγραψα τῇ ἐμῇ χειρὶ!»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΔΕΛΤΙΟ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ
ΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ
ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ
ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΩΝ & ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΕΦΑΡΜΟΓΩΝ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΚΑΣΣΑΝΔΡΕΙΑΣ
«Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΜΑΡΚΟΣ»
Ἐπιμελητής ὕλης:
Πρωτ/ρος Κωνσταντῖνος Πλευράκης
Τ.Θ. 60060 ΤΚ 570 01 ΘΕΡΜΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΤΗΛ. 2310-462.744 ΦΑΞ: 463.455

8 Σεπτεμβρίου 2024

Τό Γενέσιον τῆς Θεοτόκου

Ἦχος β' Ἑωθινόν ια'

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Εὐαγγέλιον τοῦ Ὁρθρου τῆς Ἑορτῆς
(ἐκ τῶν Βημοθύρων)

Καταβασίαι.

Ψάλλονται ἀργῶς καί ἐπισήμως γιά νά τονιστῇ
ὁ πανηγυρικός χαρακτήρας τῆς ἑορτῆς

Ὡδή α'. Ἦχος δ'.

Σταυρόν χαράξας Μωσῆς
ἐπ' εὐθείας ῥάβδῳ τήν Ἐρυθράν διέτεμε
τῷ Ἰσραήλ πεζεύσαντι·

τὴν δὲ ἐπιστρεπτικῶς
 Φαραῶ τοῖς ἄρμασι κροτήσας ἤνωσεν,
 ἐπ' εὖρους διαγράψας
 τὸ ἀήττητον ὄπλον.
 Διό Χριστῶ ἄσωμεν,
 τῶ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδόξασται.

Ὦδὴ γ΄.

Ράβδος εἰς τύπον
 τοῦ μυστηρίου παραλαμβάνεται·
 τῶ βλαστῶ γάρ προκρίνει τὸν ἱερέα.
 Τῇ στειρευούσῃ δὲ πρῶην
 Ἐκκλησίᾳ νῦν ἐξήνθησε
 ξύλον Σταυροῦ
 εἰς κράτος καὶ στερέωμα.

Ὦδὴ δ΄.

Εἰσακήκοα, Κύριε,
 τῆς οἰκονομίας Σου τὸ μυστήριον,
 κατενόησα τὰ ἔργα Σου
 καὶ ἐδόξασά Σου τὴν Θεότητα.

Ὦδὴ ε΄.

Ω τρισμακάριστον ξύλον!
 ἐν ᾧ ἐτάθη Χριστός,
 ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος·
 δι' οὗ πέπτωκεν ὁ ξύλῳ ἀπατήσας
 τῶ ἐν Σοί δελεασθεῖς
 Θεῷ τῶ προσπαγέντι σαρκί,
 τῶ παρέχοντι
 τὴν εἰρήνην ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ὡδή στ'.

Νοτίου θηρός ἐν σπλάγχνοις
παλάμας Ἰωνᾶς
σταυροειδῶς διεκπετάσας
τό σωτήριον πάθος προδιετύπου σαφῶς.
ὄθεν τριήμερον ἐκδύς
τήν ὑπερκόσμιον Ἀνάστασιν
ὑπεζωγράφησε,
τοῦ σαρκί προσπαγέντος
Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ
καί τριημέρω ἐγέρσει
τόν κόσμον φωτίσαντος.

Ὡδή ζ'.

Ἐκνονον πρόσταγμα¹ τυράννου δυσσεβοῦς
λαοὺς ἐκλόνησε πνέον ἀπειλῆς
καί δυσφημίας θεοστυγοῦς.
Ὅμως τρεῖς Παῖδας οὐκ ἐδειμάτωσε
θυμὸς θηριώδης, οὐ πῦρ βρόμιον
ἀλλ' ἀντηχοῦντι δροσοβόλῳ πνεύματι
πυρί συνόντες ἔψαλλον·
Ὁ ὑπερύμνητος
τῶν Πατέρων καί ἡμῶν,
Θεός, εὐλογητός εἶ.

**Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν
καί προσκυνοῦμεν τόν Κύριον.**

Ὡδή η'.

Εὐλογεῖτε, Παῖδες,

---

¹ (Ἐκνονον: ἔξω ἀπό τό νοῦ, τή λογική. Παράλογο διάταγμα)

τῆς Τριάδος ἰσάριθμοι,
 Δημιουργόν Πατέρα Θεόν.
 Ὑμνεῖτε τόν συγκαταβάντα Λόγον
 καί τό πῦρ εἰς δρόσον μεταποιήσαντα
 καί ὑπερυψοῦτε τό πᾶσι ζωήν παρέχον
 Πνεῦμα πανάγιον εἰς τούς αἰῶνας.

Τήν Θεοτόκον καί Μητέρα τοῦ Φωτός
 ἐν ὕμνοις τιμῶντες μεγαλύνωμεν.

Ὡδή 9. Ὁ Εἰρμός.

Ἦ τόν πρό ἡλίου φωστῆρα
 τόν Θεόν ἐξανατείλαντα
 σωματικῶς ἡμῖν ἐπιδημήσαντα
 ἐκ λαγόνων παρθενικῶν
 ἀφράστως σωματώσασα
 εὐλογημένη, Πάναγνε,
 Σέ, Θεοτόκε, μεγαλύνωμεν.

Τροπάρια.

Ο τοῖς ἀπειθοῦσι λαοῖς
 ἐξ ἀκροτόμου βλύσαςνάματα
 τοῖς εὐπειθοῦσιν ἔδνεσι χαρίζεται
 ἐκ λαγόνων στερρωτικῶν
 καρπόν εἰς εὐφροσύνην ἡμῖν,
 Σέ, Θεομήτορ Ἄχραντε.
 Ἦν ἐπαξίως μεγαλύνωμεν.

Τήν τῆς ἀποτόμου ἀρχαίας
 ἀναιρέτιν ἀποφάσεως
 καί τῆς προμήτορος τήν ἐπανόρθωσιν,
 τήν τοῦ γένους τῆς πρὸς Θεόν

αίτιαν οικειώσεως,
 τήν πρός τόν κτίστην γέφυραν,
 Σέ, Θεοτόκε, μεγαλύνομεν.

Εἰρμός ἄλλος.

Αλλότριον τῶν μητέρων ἢ παρθενία
 καί ξένον ταῖς παρθένοις
 ἢ παιδοποιία·
 ἐπί Σοί, Θεοτόκε,
 ἀμφότερα ὠκονομήθη.
 Διό Σε πᾶσαι αἱ φυλαί τῆς γῆς
 ἀπαύστως μακαρίζομεν.

Τροπάρια.

Επάξιον,
 Θεομητορ, τῆς Σῆς ἀγνείας
 τόν τόκον ἐκληρώσω
 δι' ἐπαγγελίας·
 τῇ ποτέ γάρ ἀκάρπῳ
 θεόβλαστος καρπός ἐδόθη·
 διό Σε πᾶσαι αἱ φυλαί τῆς γῆς
 ἀπαύστως μακαρίζομεν.

Πεπλήρωται
 τοῦ βοῶντος ἡ προφητεία
 φησί γάρ· «ἀναστήσω
 σκηνην τήν πεπτωκυῖαν»
 τοῦ ἱεροῦ Δαυΐδ
 ἐν Σοί, Ἄχραντε, προτυπωθεῖσαν,
 δι' ἧς ὁ σύμπας τῶν ἀνθρώπων χοῦς
 εἰς σῶμα ἀνεπλάσθη Θεῶ.

Τά σπάργανα
 προσκυνουμέν Σου, Θεοτόκε,
 δοξάζομεν τόν δόντα
 καρπόν τῆ πρόφη στείρα
 καί ἀνοίξαντα μήτραν
 τήν ἄγονον ἐκ παραδόξου·
 ποιεῖ γάρ πάντα ὅσα βούλεται
 Θεός ὢν παντεξούσιος.

Εβλάστησας,
 νυμφοτόκε Ἄννα θεόφρον,
 ἐκ μήτρας παρ' ἐλπίδα
 καί ἐξ ἐπαγγελίας
 παρθενόφυτον ἄνθος,
 θεόβλαστον ἀγνείας κάλλος·
 διό Σε πάντες μακαρίζομεν
 ὡς ρίζαν τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Δόξα. Τριαδικόν.

Αλλότριον
 τοῖς ἀνόμοις ἐστί δοξάζειν
 τήν ἀναρχον Τριάδα,
 Πατέρα καί Υἱόν τε
 καί τό ἅγιον Πνεῦμα
 τήν ἄκτιστον παγκρατορίαν
 δι' ἧς ὁ σύμπας κόσμος ἠδρασται
 τῷ νεύματι τοῦ κράτους αὐτῆς.

Καί νῦν. Θεοτοκίον.

Εχώρησας
 ἐν γαστρὶ Σου, Παρθενομητορ,

τόν ἕνα τῆς Τριάδος
 Χριστόν τόν βασιλέα.
 Ὅν ὑμνεῖ πᾶσα κτίσις
 καί τρέμουσιν οἱ ἄνω θρόνοι·
 Αὐτόν δυσώπει, πανσεβάσμιε,
 σωθῆναι τάς ψυχάς ἡμῶν.

Καταβασία.

Ὁ κῆπος τῆς Παρθένου
 καί τό δένδρον Χριστός

Μυστικός εἶ, Θεοτόκε, Παράδεισος
 ἀγεωργήτως βλαστήσασα Χριστόν,
 ὑφ' οὗ τό τοῦ Σταυροῦ ζωηφόρον ἐν γῆ
 πεφυτούργηται δένδρον.
 Δι' οὗ νῦν ὑψουμένου,
 προσκυνοῦντες Αὐτόν
 Σέ μεγαλύνομεν.

Ἑτέρα.

Ὁ διά βρώσεως τοῦ ξύλου
 τῷ γένει προσγενόμενος θάνατος
 διά Σταυροῦ κατήργηται σήμερον·
 τῆς γάρ Προμήτορος ἡ παγγενῆς
 κατάρρα διαλέλυται
 τῷ βλαστῷ τῆς ἀγνῆς Θεομήτορος.
 Ἦν πᾶσαι αἱ Δυνάμεις
 τῶν οὐρανῶν μεγαλύνουσιν.

Ἐξαποστειλάριον ἐωθινόν ια'

Μετά τήν θείαν ἔγερσιν
 τρίς τῷ Πέτρῳ· Φιλεῖς με;

πυθόμενος ὁ Κύριος,
 τῶν ἰδίων προβάτων
 προβάλλεται ποιμενάρχην·
 ὅς ἰδὼν ὃν ἠγάπα
 ὁ Ἰησοῦς ἐπόμενον
 ἤρετο τὸν Δεσπότην·
 οὗτος δέ τίς;
 Ἐάν θέλω, ἔφησε, μένειν τοῦτον
 ἕως καί πάλιν ἔρχομαι,
 τί πρὸς σέ, φίλε Πέτρε;

**Ἐξαποστειλάρια τῆς Ἑορτῆς
 Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.**

Ἀγάλλονται τὰ πέρατα
 τῆς οἰκουμένης σήμερον
 ἐν τῇ γεννήσει Σου, Κόρη,
 Θεοκυῆτορ Μαρία,
 ἐν ἧ καὶ τῶν φυσάντων Σε
 τό λυπηρόν διέλυσας
 τῆς ἀτεκνίας ὄνειδος
 καὶ τῆς προμήτορος Εὔας
 τὴν ἐν τῷ τίκτειν κατάραν.

Ἔτερον. Ὅμοιον.

Ἀδάμ ἀνακαινίσθητι
 καὶ Εὔα μεγαλύνθητι·
 Προφῆται σὺν Ἀποστόλοις
 χορεύσατε καὶ Δικαίοις·
 κοινή χαρὰ ἐν τῷ κόσμῳ
 Ἀγγέλων τε καὶ ἀνθρώπων
 ἐκ τῶν Δικαίων σήμερον

Ἰωακείμ καί τῆς Ἄννης
γεννᾶται ἡ Θεοτόκος.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΝΟΥΣ

*Ἀναστάσιμα τοῦ ἤχου τέσσερα
Καί τῆς ἑορτῆς τρία εἰς τέσσερα*

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄.

Ἡ αἰτία τῆς χαρᾶς καί τῆς ἀγαλιάσεως
τῆς ἑορτῆς

Αὕτη ἡ ἡμέρα Κυρίου,
ἀγαλλιᾶσθε λαοί·
ιδού γάρ τοῦ φωτός ὁ νυμφών
καί ἡ Βίβλος τοῦ Λόγου τῆς Ζωῆς
ἐκ γαστροῦ προελήλυθε·
καί ἡ κατά ἀνατολάς Πύλη
ἀποκυηθεῖσα
προσμένει τήν εἴσοδον
τοῦ Ἱερέως τοῦ Μεγάλου,
Μόνη καί Μόνον
εἰσάγουσα Χριστόν εἰς τήν οἰκουμένην
πρός σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη.

Σήμερον σωτηρία...

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Ἀντίφωνον α΄. Ἦχος β΄.

Μνήσθητι Κύριε τοῦ Δαυΐδ

Ψαλμ. 131,1

καί πάσης τῆς πραότητος αὐτοῦ.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου
Σῶτερ σῶσον ἡμᾶς.

Ἰδοὺ ἠκούσαμεν αὐτὴν ἐν Εὐφραδᾶ,
εὕρομεν αὐτὴν ἐν τοῖς πεδίοις τοῦ ὄρουμου.

6

Δεδοξασμένα ἐλάληθη περί σου ἡ πόλις τοῦ
Θεοῦ.

Ὁ Θεός ἐν μέσῳ αὐτῆς καί οὐ σαλευθήσεται. Ψαλμ. 45

Δόξα. Καί νῦν.

Ἀντίφωνον β'. ᾠχος β'.

Ὡμοσε Κύριος τῷ Δαυΐδ ἀλήθειαν Ψαλμ. 131,11
καί οὐ μή ἀθετήσῃ αὐτήν.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱέ Θεοῦ,
ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν,
ψάλλοντάς Σοι· Ἀλληλούϊα.

Εκ καρποῦ τῆς κοιλίας σου 12
θήσομαι ἐπὶ τοῦ θρόνου σου.

Εκεῖ ἐξανατελῶ κέρασ τῷ Δαυΐδ,
ἠτοιμάσα λύχνον τῷ Χριστῷ Μου. 17

Ὅτι ἐξελέξατο Κύριος τὴν Σιών, 13
ἠρετίσατο αὐτὴν εἰς κατοικίαν Ἐαυτῶ.

Δόξα. Καί νῦν.

Ὁ Μονογενὴς Υἱός ...

Ἀντίφωνον γ'. ᾠχος βαρὺς.

Ὡδε κατοικήσω, ὅτι ἠρετισάμην αὐτήν. Ψαλμ. 131,14

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ'.

Ἦ Γέννησίς σου, Θεοτόκε,
χαράν ἐμήνυσε πάση τῇ οἰκουμένῃ·
ἐκ σοῦ γάρ ἀνέτειλεν
ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης,
Χριστός ὁ Θεός ἡμῶν·
καί λύσας τήν κατάραν,
ἔδωκε τήν εὐλογίαν
καί καταργήσας τόν θάνατον,
ἔδωρήσατο ἡμῖν ζωήν τήν αἰώνιον.

Ἦ γίασε τό σκήνωμα αὐτοῦ ὁ Ἰψιστος. Ψαλμ. 45,5

Ἄγιος ὁ ναός Σου, θαυμαστός ἐν δικαιοσύνῃ. Ψαλμ. 64,5

Εἰσοδικόν.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν
καί προσπέσωμεν Χριστῷ.
Σῶσον ἡμᾶς, Υἱέ Θεοῦ,
ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν,
ψάλλοντάς Σοι· Ἀλληλούϊα.

**Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσιμον
Ἦχος ε'**

Ὅτε κατῆλθες πρὸς τόν θάνατον,
ἡ ζωὴ ἢ ἀθάνατος,
τότε τόν Ἄδην ἐνέκρωσας
τῇ ἀστραπῇ τῆς Θεότητος·
ὅτε δέ καί τούς τεθνεῶτας
ἐκ τῶν καταχθονίων ἀνέστησας,
πᾶσαι αἱ δυνάμεις

τῶν ἐπουρανίων ἐκραύγαζον·
Ζωοδότα Χριστέ, ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα Σοι.

Ἀπολυτίκιον τῆς ἐορτῆς. Ἦχος δ'.

Ἦ Γέννησίς σου, Θεοτόκε,
χαράν ἐμήνυσε πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ.
Ἐκ Σοῦ γάρ ἀνέτειλεν
ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης,
Χριστός ὁ Θεός ἡμῶν,
καί λύσας τήν κατάραν
ἔδωκε τήν εὐλογίαν·
καί καταργήσας τόν θάνατον
ἔδωρήσατο ἡμῖν ζωήν τήν αἰώνιον.

Τά ἀπολυτίκια τοῦ ναοῦ.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Αὐτόμελον.

Ἰωακείμ καί Ἄννα ὄνειδισμοῦ ἀτεκνίας
καί Ἀδάμ καί Εὐα
ἐκ τῆς φθορᾶς τοῦ θανάτου
ἠλευθερώθησαν, ἄχραντε,
ἐν τῇ ἀγία Γεννήσει Σου.
αὐτήν ἐορτάζει καί ὁ λαός Σου
ἐνοχῆς τῶν πταισμάτων
λυτρωθεῖς ἐν τῷ κράζειν Σοι·
ἡ στεῖρα τίκτει τήν Θεοτόκον
καί τροφόν τῆς ζωῆς ἡμῶν.

**Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ
ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ
ΠΡΟ ΤΗΣ ΥΨΩΣΕΩΣ**

Προκείμενον. Ἦχος πλ. α'. Ψαλμός 11.

Σύ, Κύριε, φυλάξαις ἡμᾶς
καί διατηρήσαις ἡμᾶς.

Σωσόν με, Κύριε, ὅτι ἐκλέλοιπεν ὁσιος.

**Πρὸς Γαλάτας Ἐπιστολῆς Παύλου
τό ἀνάγνωσμα.
(6,11-18)**

**Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ
ΚΑΙ**

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ

Οἱ πρωτόπλαστοι

παρασύρθησαν ἀπό τό Διάβολο
καί παρέβηκαν τήν ἐντολή τοῦ Θεοῦ,
ἀπομακρύνθησαν ἀπό κοντά Του
καί ἔχασαν τό δρόμο τους!

Ἔχασαν τόν Παράδεισο!

Αὐτό σημαίνει ὅτι κατεστράφηκαν,
διότι ἔχασαν τήν προοπτική πού εἶχαν,
νά ἐργαστοῦν τήν ἐντολή τοῦ Θεοῦ
καί νά γίνουν ὅμοιοι μέ τόν Θεόν,
μέτοχοι τῆς θείας ζωῆς καί
μακαριότητος!

Πῶς ἀνακαλεῖται ὁ ἄνθρωπος κοντά στό
Θεό καί σώζεται;

Πῶς ἐπιστρέφει καί διορθώνεται;

Ὁ ἄνθρωπος σώζεται
ἂν ἀποδεχτῆ καί ἀκολουθήσῃ
τόν Σωτῆρα πού ἔστειλε ὁ Θεός
νά σώσῃ τόν κόσμο,
(τόν σαρκωθέντα
Υἱό καί Λόγο τοῦ Θεοῦ)
καί ἐνωθῆ μαζί Του
μέ τήν πίστη καί τό Βάπτισμα,
ζώντας μυστικά

τό σταυρικό θάνατο
καί τήν ἀνάστασή Του,
εἰς τό ὄνομα
τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου
Πνεύματος!

Ἡ περικοπή Γαλάτας 6,11-18
διαβάζεται δύο φορές τό χρόνο:

α) Σήμερα, Κυριακή πρό τῆς Ὑψώ-
σεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ὅποτε
συνδυάζεται μέ τήν εὐαγγελική
περικοπή Ἰωάννου 3,13-17, πού εἶναι
ἀπόσπασμα ἀπό τήν συνομιλία τοῦ
Κυρίου μέ τόν Νικόδημο.

Καί β) τήν 22^α Κυριακή, ὅποτε
συνδυάζεται μέ τό Εὐαγγέλιο τῆς Ε'
Κυριακῆς τοῦ Λουκᾶ 16,19-31, πού εἶναι
ἡ παραβολή τοῦ πλουσίου καί τοῦ Λα-
ζάρου.

Ἐπομένως ἡ σημερινή ἀποστολική
περικοπή θά διαβαστῆ ξανά μετά ἀπό
λίγες ἐβδομάδες, ὅταν θά ἔλθῃ ἡ σειρά
τῆς στή σειρά τοῦ πασχάλιου κύκλου
τῶν Κυριακῶν τοῦ Λουκᾶ.

Τό θέμα πού μελετοῦμε ὅλη αὐτή τήν
περίοδο εἶναι Πῶς σώζεται ὁ ἄνθρωπος!
Ἡ καλύτερα πόσο εὐκολη ἔκαμε τήν
ἐπιστροφή καί σωτηρία του ὁ Θεός!

Μέ τήν περικοπή αὐτή ἡ Ἐκκλησία
μᾶς εἰσάγει στή μελέτη καί βίωση τοῦ
«Μυστηρίου τοῦ Σταυροῦ», στήν

ὁποῖαν ἐπιμένει ἐπὶ τρεῖς λειτουργικὲς συνάξεις:

1. Τὴ σημερινή «Κυριακή πρό τῆς Ὑψώσεως».
2. Τὴν προσεχῆ ἑορτὴ τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, 14 Σεπτεμβρίου. Καί
3. Τὴν ἐπομένη Κυριακή, πού ὀνομάζεται «Κυριακή μετὰ τὴν Ὑψωσιν».

Τὰ Βιβλικὰ ἀναγνώσματα καὶ τῶν τριῶν αὐτῶν λειτουργικῶν συνάξεων ἀναφέρονται στό θέμα τοῦ Σταυρικοῦ θανάτου τοῦ Θεανθρώπου Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ καὶ στό μυστήριον τῆς βιώσεως τοῦ πάθους τοῦ Χριστοῦ ἀπό κάθε πιστό, γιά τὴν προσωπική του ζωὴ καὶ σωτηρία.

Ἡ τραγωδία

στήν ὁποῖαν παρέσυρε

ὁ Διάβολος τὴν ἀνθρωπότητα

Ἡ οὐσία τοῦ μεγάλου προβλήματος τῆς σωτηρίας τῆς ἐκπεσούσης στήν ἁμαρτία ἀνθρωπότητος εἶναι ἡ ἀπόσταση πού χωρίζει τόν ἄνθρωπο ἀπό τὴν πηγὴ τοῦ τό Θεοῦ. Πῶς θά γεφυρωθῇ αὐτό τό χάσμα, γιά νά μπορέση νά ξαναβρεθῇ ὁ ἄνθρωπος στήν ἀρχική σχέση καὶ κοινωνία του μέ τό Θεό;

Ἡ οὐσιώδης διαφορά τῶν δύο παραγόντων, τοῦ Θεοῦ καί τοῦ ἀνθρώπου, πού παραμένουν χωρισμένοι καί ἀσυμβίβαστοι εἶναι:

α) ἀπό τή μιά πλευρά ἡ ἀγιότητα, ἡ καθαρότητα τοῦ Θεοῦ καί

β) ἀπό τήν ἄλλη ἡ ἁμαρτία καί ἀκαθαρσία του ἀνθρώπου.

Ἡ ἀγιότητα καί καθαρότητα τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀδύνατο νά συνυπάρξῃ μέ τήν ἁμαρτία καί ἀκαθαρσία τοῦ ἀνθρώπου. Ἄλλως τε αὕτη ἡ ἀκαθαρσία πού μεταδόθηκε στόν ἄνθρωπο ἀπό τήν κοινωνία καί συμπόρευσή του με τό Διάβολο ὑπῆρξε στήν πραγματικότητα ἡ αἰτία καί ἡ οὐσία τῆς ἐκπτώσεώς του ἀπό τήν κοινωνία καί τή σχέση του μέ τό Θεό.

Γιά νά πλησιάσῃ ὁ ἄνθρωπος τό Θεό πρέπει νά καθαριστῇ ἀπό πάσης ἁμαρτίας, νά λουστῇ νά ἐξαγνιστῇ!

Ὅταν ὁ Θεός κάλεσε τόν Ἀβραάμ γιά νά συνάψῃ τή Διαθήκη – συμφωνία - κοινωνίας μαζί του καί τοῦ ἔδωκε τήν «ἐπαγγελία», τήν ὑπόσχεσή, ὅτι θά εὐλογησῆσθαι δι' αὐτοῦ ὅλες τίς φυλές τῆς γῆς, τοῦ προέβαλε ἀπό τήν ἀρχή ὡς θεμελιώδη ὑποχρέωσή του, τήν καθαρότητα, τήν ἀγνότητα!

«Εὐαρέσκει ἐναντίον Ἐμοῦ καί γίνου ἄμεμπτος!» (Γεν. 17,1). Ἐσφράγισε τότε τή Διαθήκη μέ τό χαρακτηριστικό σημάδι τῆς περιτομῆς. Εἶναι δέ ἀξιοπρόσεκτο αὐτό τό σημεῖο τῆς περιτομῆς, διότι ὑποδεικνύει τήν ἀπόρριψη τοῦ ἐσωτερικοῦ ρύπου τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος εἶναι διπλός: α) σωματικός μέ τήν ἐσέλγεια καί β) ἠθικός μέ τήν παράβαση τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἀκαθαρσία μολύνει τόν ἄνθρωπο διπλά καί τόν ἀπομακρύνει ἀπό τό Θεό! Καί ὁ Θεός ἀπαιτεῖ «Ἅγιοι γίνεσθε! Ὅτι Ἐγώ Ἅγιος εἰμί!»

Ἀπό τό ὄργανο τοῦ σώματος, τό ὁποῖο περιτέμενεται ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὀργανισμός ἀποβάλλει τά ἀκάθαρτα σωματικά ὑγρά, ἐνῶ ἐπίσης μέ τό ἴδιο ὄργανο πραγματοποιοῦνται οἱ πονηροί λογισμοί, οἱ σαρκικές ἁμαρτίες, πού φανερώνουν τήν ἠθική ἀκαθαρσία τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ περιτομή λοιπόν ὑπενδύμιζε στό Λαό του Θεοῦ τήν πνευματική ὑποχρέωσή του νά εἶναι καθάρως σωματικά καί ἠθικά, νά περικόπτη τίς ἐπιθυμίες τῆς σαρκός καί νά μή συναναστρέφεται μέ ἁμαρτωλούς καί εἰδωλολάτρες, γιά νά μή παρασύρεται καί λατρεύη τούς θεούς τους καί νά μή

μιμῆται τὴν ἀνήθικη καὶ ἀκάθαρτη ζωή τους.

Βασικὴ ἀπαίτηση τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὸ Λαό Του εἶναι ἡ ἀγιότητα! Ἡ ἠθικὴ καὶ πνευματικὴ καθαρλοτητα. Ἀνταμοιβὴ καὶ βράβευση αὐτῆς τῆς Ἀγιότητος, τῆς πνευματικῆς καθαρότητος τοῦ Λαοῦ , θὰ ἦταν ἡ προετοιμασία καὶ προσδοκία γιὰ τὴν ὑποδοχὴ τοῦ Ἐρχομένου Μεσσία, πού θὰ ὀδογούσε τὸ λαό στή σωτηρία! Καὶ αὐτός ἦταν ὁ ἓνας ἐκ τῶν στόχων τοῦ κηρύγματος τῶν Προφητῶν!

Ὁ κίνδυνος νὰ παρασυρθῆ στήν ἀκάθαρτη ζωή ὁ Λαός καὶ νὰ ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὸ Θεό, ἦταν ἡ κύρια αἰτία γιὰ τὴν ὁποῖαν ὁ Θεός ἀπήτησε ἀπὸ τὸ Λαό Του, τὴν Παλαιὰ ἐποχὴ μὲ τὰ βάρβαρα ἥθη, νὰ ἐξολοθρεύσῃ τοὺς εἰδωλολάτρες πού κατοικοῦσαν στή γῆ πού τοῦ χάριζε! Αὐτὴ τὴ σημασία ἔχουν καὶ οἱ διατάξεις περὶ καθαρῶν καὶ ἀκαθάρτων πού περιλαμβάνει ὁ Νόμος τοῦ Μωυσῆ! Αὐτές δέν περιλαμβάνουν μόνο καταστάσεις καὶ ζῶα, ἀλλὰ κυρίως ἐπεκτείνονται σὲ ἀνθρώπους, καὶ χαρακτηρίζουν πρόσωπα πού γνωρίζουν καὶ σέβονται ἢ ἀγνοοῦν καὶ περιφρονοῦν τὸν Μόνον ληθινό Θεό καὶ συνδέονται μὲ αὐτόν.

Όλες οί θρησκείες τών ειδώλων, κάθε εποχής, στίς όποιες οί άνθρωποι παρασύρονται από τόν Διάβολο, δυσαρροστούν τόν άληθινό Θεό και τόν βλασφημοούν μέ τήν ανήθικη ζωή τους. Γιαυτό οί Προφήτες μέ τό κήρυγμά τους άφ' ενός μέ έλέγχουν και καλούν σέ μετάνοια και έπιστροφή και άφ'έτέρου προαναγγέλλουν τόν έρχομό του Μεσσία! Μέ τό στόμα του προφήτη Ήσαϊα ό Θεός κηρύττει σαφέστερα: «λούσασθε και καθαροί γίνεσθε...» ( )

Γιά νά κατανοηθή ή ανάγκη τής προετοιμασίας του λαού του Θεού νά υποδεχτή τόν Έρχόμενο Λυτρωτή, καθώς και για νά προετοιμάση και τούς άλλους λαούς τής γής νά Τόν υποδεχτούν μέ πίστη, χρειάστηκαν πολλοί αιώνες πνευματικής παιδαγωγικής έργασίας από τήν πλευρά του Θεού.

Άξίζει τόν κόπο νά προσέξωμε πώς προετοίμασε ό Θεός τό Λαό Του, και δι αυτού τήν ανθρωπότητα όλόκληρη, νά υποδεχτή τή σωτηρία που θά εργαζόταν "ο Υίός Του.

Πώς θά πλησιάση ό άμαρτωλός και άκάθαρος τόν Άγιο και καθαρός;

(Μελέτησε τά τροπάρια τῶν Θεοφανείων)

Κατ' ἀρχὴν ὁ Θεός πῆρε τὴν πρωτοβουλία καὶ ἔκαμε τὴν πρώτη κίνηση νά ἀναζητήση καὶ νά σώση τόν ἀποστατήσαντα καὶ ἐκπατρισθέντα ἄνθρωπο. Ἡ ἐφαρμογή τοῦ σχεδίου τοῦ Θεοῦ, τοῦ Μυστηρίου τῆς Θείας Οἰκονομίας, μέσα στοὺς αἰῶνες γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ κόσμου, πραγματοποιήθηκε σέ δύο στάδια.

Στὸ πρῶτο στάδιο τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὁ Θεός ἐπέλεξε καὶ κάλεσε ἓναν ἄνθρωπο, τόν Ἀβραάμ, ἀπὸ τόν ὅποιον ἐγέννησε, ἐδημιούργησε ἓναν λαό δικό Του, περιουσία Του. Τό Λαό αὐτό τόν προετοίμασε μέ θεία παιδαγωγία χρησιμοποιοῦντας τύπους, σκιές καὶ σύμβολα. Τοῦ παρέδωκε νά τηρῇ ἡθικὲς ἀρχές, νόμους, ἐντολές, πού ἰσχύουν αἰώνια καὶ ἀποτελοῦν τὶς βάσεις γιὰ τὴ ρύθμιση τῆς τῆς προσωπικῆς καὶ κοινωνικῆς του ζωῆς. Ὅπως ἀκριβῶς ἔκαμε καὶ στὴν ἀρχή, ὅταν ἔπλασε τόν ἄνθρωπο καὶ τόν ἐτοποθέτησε στὸν Παράδεισο, ὅταν τοῦ ἔδωκε τὴν ἐντολή νά μὴ φάγη ἀπὸ τόν καρπὸ τοῦ ἀπαγορευμένου δένδρου τῆς γνώσεως.

Τοῦ παρέδωκε ἐπίσης καί ἄλλες προσωρινές παιδαγωγικές διατάξεις πού θά ἴσχυαν μέχρι τῆς ἐνηλικιώσεώς του, τίς διατάξεις πού καθορίζουν καθαρά καί ἀκάθαρτα πράγματα, τροφές, ζῶα καί ἀνθρώπους.

Προϋπόθεση τοῦ κηρύγματος εἶναι ἡ εὐκρίνεια καί καλή διάθεση τοῦ ἀκροατή πού δέχεται μέ καθαρή καρδιά καί ἀνυπόκριτη διάθεση τό λόγο τῆς πίστεως πού σώζει! Ἐπειτα ἀποφεύγει ἀπό τήν ἀρχή τή φιλία καί συμβίωση μέ ἁμαρτωλούς ἀνθρώπους καί ἀπομακρύνεται ἀπό τίς κακές συναναστροφές, πού ζοῦν στήν ἀσέλγεια καί στό πνευματικό σκοτάδι τῆς πλάνης. Τοῦε ἔδωκε Νόμο, ἐντολές, Λατρεία εὐχαριστίας στό Θεό! Αὐτή τή συμπεριφορά τήν ἔβλεπαν οἱ γείτονες εἰδωλολάτρεις. Ἐτσι τό παράδειγμα τῶν Ἑβραίων ἐδίδασκε τοὺς εἰδωλολάτρεις καί τοὺς καλοῦσε σέ μετάνοια καί ἐνσωμάτωση μέ τό λαό τοῦ Θεοῦ! Ἡ Ἱστορική περιπέτεια τοῦ Λαοῦ τοῦ Θεοῦ ἦταν ἓνα εἶδος σγλείου ἢ θεατρικῆς παραστάσεως, τραγωδίας, μέ τήν ἀρχαία ἔννοια τοῦ ἐλληνικοῦ θεάτρου πού ἦταν ὑποχρετικό νά τό δδασκωνται ὅλοι οἱ πολίτες σέ κάθε ἀρχαία ἐλληνική πόλη

ὕπεδεεῖκνε στους λούς τό σωστό τρόπο
πίστεως καί λατρείας

Ὁλόκληρη ἡ Ἱστορία τοῦ Ἰσραήλ
εἶναι μιὰ παράσταση-διδασκαλία
θετρικῆς τραγωδίας πού δείχνει στήν
ἀνθρωπότητα τό πῶς σώζει ὁ Θεός τό
Λαό Το στόν ὁποῖο καλεῖται νά
ἐνσωματωθῇ. Σαυτό ἀποβλέπουν ὅλες οἱ
διατάξεις περί καθαρῶν καί ἀκαθάρτων!

{Θ:Τό ἱεραποστολικό χρέος τοῦ
Παλαιοῦ Ἰσραήλ ἔναντι τῶν
εἰδωλολατρικῶν ἐθνῶν}

Ὁ ρόλος καί ἡ ἀποστολή πού ὄρισε
ὁ Θεός στό Λαό Του μέσα στή ζωή τοῦ
κόσμου, εἶναι ὅμοιος μέ τό ρόλο πού
ἔπαιζε στή ζωή τῆς Πόλεως στήν
Ἀρχαίαν Ἑλλάδα τό Θεάτρο καί οἱ
τραγωδίες.

Ὁ Ἰσραήλ καί οἱ ἱστορικές του
περιπέτειες γιά τό Θεό ἦταν τό θέατρο
στό ὁποῖο ὁ κόσμος θά μαθήτευε καί
θά ἔβλεπε τήν τραγωδία τῆς
ὑποδουλώσεως τῆς ἀνθρωπότητος, τοῦ
ἑαυτοῦ του, στό Διάβολο καί τό
μοναδικό τρόπο καί δύναμη τῆς
σωτηρίας. Αὐτή τή μεγάλη ὑπόθεση
μόνο ἡ φιλανθρωπία καί ἡ σοφία καί ἡ
δύναμη τοῦ Θεοῦ μπορεῖ προσφέρει, ἂν ἡ

άνθρωπότητα ἀοκλουθοῦσε μέ πίστη τόν ἀπό τό Θεό ἀπεσταλμένο Σωτῆρα.

Ὁ στόχος ἦταν διπλός: α) νά δῆ καί νά κατανοήση κατανοήση ἡ ἀνθρωπότητα τήν τραγωδία της καί τή μοναδική ὁδὸ σωτηρίας στίς περιπέτειες τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ Λαοῦ καί β) νά ἐξαγγείλῃ καί νά δείξῃ ὁ Ἰσραήλ σ' ὅλα τὰ ἔθνη τήν ἀγάπη, τή σοφία καί τή δύναμη τοῦ Θεοῦ του καί νά τὰ καλέσῃ νά πιστέψουν στό ὄνομά Του, νά ἐπιστρέψουν κοντά Του καί νά ὑποδεχτοῦν τόν Ἐρχόμενο Χριστό Σωτῆρα, γιά νά γίνουν ὅλες οἱ φυλές τῆς γῆς ἓνας Λαός, μιὰ οἰκογένεια τοῦ Θεοῦ!

**Ἄς ἐπιστρέψωμε ὅμως
στόν Πατριάρχη Ἀβραάμ!**

Ὁ Θεός ἐκάλεσε τόν Ἀβραάμ, νά φύγῃ ἀπό τήν πατρίδα του καί τούς συγγενεῖς του καί νά ἀκολουθήσῃ τό Θεό στή γῶρα πού θά τοῦ δείξῃ καί τοῦ ἔδωκε «ἐπαγγελία», ὑπόσχεση ὅτι θά τόν εὐλογήσῃ, ὅτι θά τόν εὐεργετήσῃ δηλαδή προστατεύοντάς τον. Δι' αὐτοῦ θά εὐλογήσῃ καί θά σώσῃ ὅλα τὰ ἔθνη τῆς γῆς.

Αὐτό ἦταν μιὰ οἰκουμενική διακήρυξη!

Ἡ κίνηση αὐτή τοῦ Ἀβραάμ. νά φύγη, «Νά ἐξέλθῃ!», «Ἐξοδος»-«φυγή» ἀπό τόν ἕνα τόπο νά πάῃ σέ ἄλλο, οὐσιαστικά στή γῶρα τοῦ Θεοῦ, μαρτυρεῖ τήν πίστη, τήν ἐμπιστοσύνη καί ὑπακοή του στό Θεό καί ἐσήμαινε, ὑποδείκνυε τήν ἀνάγκη, ἔδειχνε τό δρόμο τῆς σωτηρίας, τήν ηθική καί πνευματική μετακίνηση καί ἐπιστροφή τῆς ἀνθρωπότητος γενικά κοντά στό Θεό.

Ἀρχίζει ἡ προασπάθεια τῆς ἐπανασύνδεσης τῆς ἀνθρωπότητος μέ τό Θεό!

Ὁ Θεός ἀρχίζει μέ παιδαγωγίες

Ὅταν ἀργότερα ὁ λαός πού προέκυψε ἀπό τόν Ἀβραάμ βρέθηκε αἰχμαλωτός καί δοῦλος στούς Αἰγυπτίους, ὁ Θεός ἀνέδειξε ἕναν ἐλευθερωτή, τό Μωυσῆ, γιά νά συνεχίσῃ τό ἔργο τῆς καθοδηγήσεως τοῦ λαοῦ Του, μέχρις ὅτου συναντηθῇ μέ τό Θεό καί ἀναπαυθῇ κάτω ἀπό τά φτερά Του.

Στήν ἐνέργεια αὐτή τοῦ Θεοῦ νά ἀναδείξῃ γιά τό Λαό Του στήν Αἴγυπτο ἕναν ἐλευθερωτή, ἀντιστοιχεῖ ἡ ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ πού θά πραγματοποιηθῇ «ὅταν ἔλθῃ τό πλήρωμα τοῦ χρόνου»

καί θά στείλη τό Γιό Του νά γίνη Νέος Μωυσῆς καί νά περάση ὅλη τήν ἀνθρωπότητα ἀπό τό θάνατο στή ζωή καί ἀπό τή γῆ στόν οὐρανό

Ἡ θεμελιώδης λυτρωτική σημασία πού ἔχει γιά τήν ἀνθρωπότητα ἡ Ἔξοδος τοῦ Λαοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ «Πρωτοτόκου» Γιου τοῦ Θεοῦ ἀπό ἤν Αἴγυπτο!

Κάθε τόσο ὁ Θεός θυμίζει στό Λαό Του! «Εγώ εἶμαι «» Ἐλευθερωτής σου!

Ἔγώ σέ λύτρωσα ἀπό τή σκλαβιά τῆς Αἴγυπτου»

Ὁ Μωυσῆς ὡς ὄργανο καί χέρι τῆς ἀγάπης καί τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ, ἐλευθερώνει καί βγάζει τό Λαό τοῦ Θεοῦ ἀπό τήν Αἴγυπτο πλήττοντας καί τιμωρώντας τούς Αἴγυπτιους καί διαπερῶντας τό Λαό μέσα ἀπό τή Ἐρυθρά θάλασσα.

Στό Σινᾶ γίνεται μεσίτης τῆς Διαθήκης - συμφωνίας Θεοῦ καί Λαοῦ καί παίρνει ἀπό τό Θεό τούς ὄρους γραμμένους σέ δύο πέτρινες πλάκες, τίς δέκα ἐντολές.

Οὐσιαστικά ἡ σχέση Θεοῦ καί Λαοῦ δεσμοδετεῖται μέ ἀποκλειστική πιστότητα συζύγου νύμφης πρὸς σύζυγο,

καί ἡ ἐπί σαράντα χρόνια διαμονή στήν ἔρημο εἶναι ὁ μήνας τοῦ Μέλιτος γιά τή σχέση τῶν δύο «συμβαλλομένων» στή Διαθήκη.

Ὁ Νόμος, πού ἔδωσε ὁ Θεός στό Σινᾶ τό 1650 π.Χ. διά τοῦ Μωϋσέως στό λαό Του, ἦταν μιά πρόσκαιρη παιδαγωγία τοῦ λαοῦ, γιά νά προετοιμαστῇ νά δεχθῇ τόν ἐρχόμενο ἐλευθερωτή Χριστό Μεσσία. Ὁ Χριστός θά ἦταν ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ γιά ὅλα τά ἔθνη. Ὁ Νόμος τοῦ Μωυσέως ἦταν «παιδαγωγός εἰς Χριστόν».

Στήν Ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητας διακρίνεται αὐτό πού ἐπαναλαμβάνεται κάθε τόσο στή ζωή τοῦ Λαοῦ τοῦ Θεοῦ: πτώση –παράβαση τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ ἀποτυχία τιμωρία, μετάνοια, ἐπιστροφή συγχώρηση, σωτηρία! Προσδοκία Μεσσία Σωτῆρα. Μελέτησε Ἱστορικές περιπέτειες τοῦ Ἰσραήλ.

Ἐν τῷ μεταξύ καί ὡσότου ἔρθῃ ὁ Χριστός, ὁ Νόμος ἀπαιτοῦσε κυρίως ἀπό τούς ἀνθρώπους, προκειμένου νά ἀνήκουν στό λαό τοῦ Θεοῦ, νά εἶναι «καθαροί!», νά ὑποστοῦν τήν περιτομή καί νά τηροῦν πολλές ἄλλες τελετουργικές διατάξεις, θυσίες, καθάρσεις κλπ, σκοπός τῶν ὁποίων

ἦταν ἡ κάθαρσή τους ἀπό τήν ἁμαρτία,
γιά νά προσεγγίσουν τό Θεό!

Οἱ βασικοί σταθμοί
τῆς Ἱστορίας τοῦ Ἰσραήλ

Ὁ διάδοχος τοῦ Μωυσέως
Ἰησοῦς Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ

Ὁ Χριστός
μέ τό λυτρωτικό ἔργο Του
θά ὀλοκληρώση

τό μυστήριο τῆς Θείας Οἰκονομίας

Ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ θά εἰσαγάγη τό
Λαό τοῦ Θεοῦ στή Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας
καί θά τήν κατανείμη στίς Δώδεκα
φυλές τοῦ Ἰσραήλ, ὅπου ἀργότερα θά
ὀργανωθοῦν σέ κράτος μέ Βασιλεῖς καί
Ἱερεῖς καί Προφῆτες, πού θά κυβερνοῦν,
θά ποιμαίνουν καί θά καθοδηγοῦν τό
Λαό καί θά τοῦ δείχνουν τό δρόμο τῆς
μοναδικῆς προστασίας καί σωτηρίας δία
τοῦ Θεοῦ καί ἐν τῷ Θεῷ, τήν ὁποίαν θά
φέρη ὁ ὑπεσχημένος, Ἐχόμενος καί
προσδοκώμενος Μεσσίας.

Ἄς ἔλθωμε ὁμῶς τώρα στήν οὐσία
τοῦ προβλήματος τῆς σωτηρίας καί τῆς
λύσεώς του.

Ἡ ἱστορική ἀφορμή πού δόθηκε
στόν Ἀπόστολο Παῦλο νά γράψῃ τήν

ἐπιστολή του πρὸς τοὺς Γαλάτες, ἦταν τό πρόβλημα πού ἐδημιούργησαν στή ζωή τῆς Ἐκκλησίας οἱ ἰουδαίζοντες αἰρετικοί. Τό ζήτημα προέκυψε ἀπό τή δυσκολία πού εἶχαν οἱ Ἰουδαῖοι πού ἐγίνοντο χριστιανοί, νά κατανοήσουν τόν προπαιδευτικό ρόλο τῆς Μωσαϊκῆς θρησκείας, ἡ ὁποία προετοίμαζε τό Λαό τοῦ Θεοῦ νά ὑποδεχτῆ τό Χριστό καί τό λυτρωτικό ἔργο Του

Οἱ Ἰουδαῖοι παρεξήγησαν τήν κλήση τους καί τήν ἀποστολή πού τοὺς ἀνέθεσε ὁ Θεός γιά τή σωτηρία ὅλου τοῦ κόσμου καί παρερμήνευσαν ἐγωιστικά τήν Ἀποκάλυψη τοῦ Θεοῦ πρὸς αὐτούς διά τῶν Πατριαρχῶν καί τῶν Προφητῶν. Θεώρησαν κτῆμα τους τήν Ἀποκάλυψη πού τοὺς χάρισε ὁ Θεός καί ἤθελαν τό Θεό μόνο δικό τους Θεό, πού θά τοὺς βοηθοῦσε νά γίνουν κυρίαρχοι ὅλης τῆς γῆς! Τό κέντρο τῆς προσοχῆς καί τοῦ ἐνδιαφέροντος τῶν Ἰουδαίων δέν ἦταν ἡ σωτηρία ὅλου τοῦ κόσμου, ὅλων τῶν λαῶν τῆς γῆς, ἀλλά μόνο ἡ προβολή καί κυριαρχία τοῦ δικου τους Ἑθνους σέ ὅλο τόν κόσμο, ἡ παγκόσμια κυριαρχία.

Σ' αὐτό συνετέλεσε βέβαια καί οἱ ἱστορικές περιπέτειες καί ταλαιπωρίες τοῦ Ἰσραήλ, τίς ὁποῖες παρερμήνευσαν καί

δέν προσπαθοῦσαν νά κατανοήσουν τήν αἰτία τους, πού ἦταν τό γεγονός ὅτι οἱ ἴδιοι ἀπό μέρος τους δέν παρέμεναν πιστοί στούς ὅρους τῆς Διαθήκης.

Ἔτσι ἐξηγεῖται ἡ τρομερή παρεξήγηση τῶν Ἰουδαίων γιά τό πρόσωπο τοῦ ἀναμενόμενου Μεσσίου Λυτρωτοῦ, πού τούς ἔκαμε νά ἀρνηθοῦν τόν ἐνανθρωπήσαντα Θεόν Λόγον.

Ὁ Χριστός ὅμως δέν ἦλθε γιά νά ἐκκληρώση τίς παρεξηγημένες προσδοκίες τῶν Ἰουδαίων, ἀλλά οὔτε καί νά καταργήση τό Νόμο πού ὁ ἴδιος εἶχε δώσει στό Μωυσῆ τότε στό Σινᾶ, ἀλλά νά νά τόν ὀλοκληρώση, νά πραγματοποιήση τήν «ἐπεγγελία» πού ὁ Θεός εἶχε δώσει στούς Πατριάρχες καί τούς Προφῆτες γιά τή σωτηρία ὅλου τοῦ κόσμου. Ἦλθε γιά νά «τελειώση» τό Νόμο. «Μή νομίσητε ὅτι ἦλθον καταλῦσαι τόν νόμον ἢ τούς Προφῆτας! Οὐκ ἦλθον καταλῦσαι, ἀλλά πληρῶσαι» (Ματθ. 5,17).

Μέ τή σταυρική θυσία καί τό θάνατο τοῦ Χριστοῦ συγχωρήθηκε ἡ ἁμαρτία τοῦ κόσμου. «Τό αἷμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καθαρίζει ἡμᾶς ἀπό πάσης ἁμαρτίας». Τό σημαδί τῆς Διαθήκης τοῦ Θεοῦ μέ τούς ἀνθρώπους ἄλλαξε ἐπί

τό τελειότερο. Τή θέση της περιτομῆς τώρα πιά πῆρε τό Βάπτισμα. Δέ σφραγίζεται πιά τό σῶμα τοῦ ποστοῦ μέ τή χειρουργική επέμβαση τῆς περιτομῆς, ἀλλά ὁ ἄνθρωπος πού πιστεύει καί προσέρχεται στό Χριστό, τόν ἀκολουθεῖ πιστά στή σταυρική Του θυσία, νεκρώνεται καί θανατώνεται καί ἀνασταίνεται ὀλόκληρος, λουσμένος στό αἷμα τοῦ Χριστοῦ, καινούργιος καί καθαρός γιά μιᾶ καινούργια ζωή ἀγνότητος ἀγιότητος. Ὁ Νόμος τοῦ Μωϋσέως μέ ὅλες τίς τελετουργικές διατάξεις του, καταργήθηκε μέ τή θυσία τοῦ σταυρικοῦ θανάτου καί τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. Τώρα πιά δέν χρειάζονται θυσίες ταύρων καί τράγων, γιατί «τό αἷμα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ καθαρίζει ἡμᾶς ἀπό πάσης ἁμαρτίας».

«Τοῦτο ἐστί τό ἔργο τοῦ Θεοῦ, ἵνα πιστεύσητε εἰς ὃν ἀπέστειλεν Ἐκεῖνος!» Ὁ νέος, ὁ τέλειος δρόμος τῆς σωτηρίας πού ἀνοίξε ὁ Χριστός, εἶναι πιά ἡ πίστη στόν Σταυρωμένο καί Ἀναστάντα, ἡ ὁποία ἐκδηλώνεται μέ τήν ἀγάπη καί ἀντί τῆς περιτομῆς, ὁ ἄνθρωπος ἐνσωματώνεται στό λαό τοῦ Θεοῦ μέ τό Βάπτισμα. Μέ τό Βάπτισμα

ὁ βαπτιζόμενος δέν ἀποβάλλει ἀπλῶς τήν ἀκαθαρσία, ἀλλά πεθαίνει ἀνασταίνεται μαζί μέ τόν Χριστόν καί γίνεται καινούριος ἄνθρωπος «έν Χριστῷ».

Περιτομή καί Βάπτισμα

Ἡ περιτομή καί τό Βάπτισμα ἔχουν περίπου τήν ἴδια ἔννοια, ἀλλά τό Βάπτισμα εἶναι ἀνώτερο καί τελειότερο, γιατί κατ' αὐτό, ὁ ἄνθρωπος ζεῖ τό θάνατο καί τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, συμμετέχει στό σταυρικό θάνατο καί τήν ἀνάστασή Του, τήν ἴδια τή ζωή τοῦ Θεοῦ, ἐνώνεται μέ τό Θεό.

Στήν ἐποχή ἀκόμη τοῦ Ἀποστόλου Παύλου μερικοί φανατικοί Ἰουδαῖοι πού ἐγίνοντο χριστιανοί, δέν ἦταν πρόθυμοι νά ἀρνηθοῦν τίς παλιές τους ἀντιλήψεις καί τά παρεξηγημένα ἔθνικά τους ἰδεώδη καί ἀπαιτοῦσαν ἀπό τοῦς εἰδωλολάτρεις πού γίνονταν χριστιανοί, νά γίνουν πρῶτα Ἰουδαῖοι, νά περάσουν πρῶτα ἀπό τή «Συναγωγή» καί τόν Ἰουδαϊσμό, γιά νά εἰσέλθουν στήν Ἐκκλησία! Νά τηροῦν δηλαδή τήν περιτομή κυρίως καί τά ἄλλα ἰουδαικά ἔθιμα καί τίς διατάξεις τοῦ Νόμου περί καθαρῶν καί ἀκαθάρτων.

Ἔτσι ὅμως, ὁ Χριστιανισμός ἐθολώνετο καί μετεβάλετο σέ ἓνα συνοθύλευμα ἰουδαϊκῶν ἀντιλήψεων σέ μιά ἄλλη μορφή τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ.

Τέτοιοι Ἰουδαῖοι αἰρετικοί πού ἀκολουθοῦσαν τόν Ἀπόστολο Παῦλο καί πολεμοῦσαν μέ μανία τό κήρυγμα καί τό ἔργο του, εἰσέβαλαν στήν περιοχή τῆς Γαλατίας καί ἐκήρυτταν στούς Χριστιανούς τῶν Ἐκκλησιῶν πού εἶχε ιδρύσει, ὅτι ἔπρεπε νά τηροῦν τήν περιτομή καί τίς ἄλλες τυπικές διατάξεις τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου γιά νά σωθοῦν. Ὅτι δηλαδή ἔπρεπε νά ἐργάζωνται μέ δικούς τους κόπους, ἐκτελώνοντας τά ἔργα καί τίς διατάξεις τοῦ Νόμου τοῦ Μωϋσῆ. Αὐτό ὅμως εἶναι μιά καθαρά ἀνθρώπινη, νομικίστικη ἀντιληψη δικαιώσεως, πού καθιστᾷ περιττή καί μάταιη τήν ἐνανθρώπιση τοῦ Χριστοῦ, τό θάνατο καί τήν ἀνάστασή Του καί ἄρα μάταιο τό κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου.

Καί σήμερα πολλοί χριστιανοί ἔχουν ἰουδαϊκές θρησκευτικές ἀντιλήψεις. Ἀμφιβάλλουν, δέν εἶναι βέβαιοι, γιά τή σωτηρία τους, ἐπειδή δέν εἶναι σέ θέση νά κάμουν καλά ἔργα, μεγάλες εὐεργεσίες.

Άλλοι πάλι θεωρούν ότι νηστεύοντας εξαγοράζουν με τή νηστεία τους τή Θεία Κοινωνία. Δέ ζούν τή δωρεά του Θεού και δέν Τόν εϋγνωμονούν για τή σωτηρία πού τούς χάρισε. Δέν Τόν δοξάζουν μέ τά καλά έργα τους, όσο άπλά και ταπεινά κι άν είναι, πού παράγονται ως φυσική καρποφορία τής πίστεως και τής αγάπης τους και τής ένώσεως τους μέ τόν Χριστό, πού τούς δυναμώνει μέ τή Χάρη του Αγίου Πνεύματος.

Ό Απόστολος Παύλος όμως διεκήρυττε ότι, επειδή τά έργα πού όριζε ό νόμος, ήταν αδύνατο νά τηρηθούν από τόν άνθρωπο, ό Θεός έστειλε τό Γιό Του τόν κόσμο, ό Όποιος μέ τή σταυρική θυσία Του εργάστηκε τή σωτηρία και έξεπλήρωσε τό χρέος πού έχουν οι άνθρωποι νά ευχαριστήσουν τό Θεό, και χάρισε δωρεάν τή σωτηρία, ως εϋλογία προς πάντα τά έθνη. Τό μόνο πού ζητᾶ από τούς ανθρώπους, είναι νά πιστέψουν, ότι ό Πατέρας έστειλε τόν Υιόν Του σωτῆρα του κόσμου, νά φορτωθῆ Αυτός τίς άμαρτίες όλων, για νά τίς εξαλείψη μέ τό Αἷμα Του και νά χαρίση στους ανθρώπους μέ τήν

**Ἀνάστασή Του, τή δική Του αἰώνια
ζωή καί δόξα.**

Σύμφωνα λοιπόν μέ τό κήρυγμα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ὁ Χριστός ἀπήλλαξε τούς ἀνθρώπους ἀπό τίς ὑποχρεώσεις τους πρός τόν Νόμο τοῦ Μωϋσῆ. «Χριστός ἡμᾶς ἐξηγόρασεν ἐκ τῆς κατάρας τοῦ Νόμου, γενώμενος ὑπέρ ἡμῶν κατάρα» (Γαλ. 3,13). «Ἴνα τήν υἰοθεσίαν ἀπολάβωμεν.» (Γαλ. 4,5)

«Ἐξηγόρασας ἡμᾶς
ἐκ τῆς κατάρας τοῦ Νόμου,
τῷ τιμίῳ Σου Αἵματι.
Τῷ σταυρῷ προσηλωθεῖς
καί τῇ λόγχῃ κεντηθεῖς
τήν ἀθανασίαν ἐπήγασας ἀνθρώποις
Σωτήρ ἡμῶν δόξα Σοι!»

Ἡ οὐσία λοιπόν τοῦ Εὐαγγελίου πού κηρύττει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, εἶναι ὅτι ἡ σωτηρία χαρίζεται δωρεάν ἀπό τό Θεό, στους ἀνθρώπους πού πιστεύουν στόν Ἐσταυρωμένο Χριστό, τόν ἀπό Θεοῦ ἀπεσταλμένο Σωτήρα, προσέρχονται καί ἐνώνονται μαζί Του διά τοῦ Βαπτίσματος καί ὑπακούουν πλέον στήν «καινή ἐντολή» τῆς ἀγάπης.

Ἡ σωτηρία δέν κερδίζεται μέ τά ἔργα πού ἀπαιτεῖ ὁ Νόμος, τήν περιτομή καί τήν ἐφαρμογή τῶν τυπικῶν διατάξεων

τοῦ Νόμου, ἀλλά εἶναι δωρεά τοῦ Θεοῦ σ' αὐτόν πού προσέρχεται μέ πίστη στόν Σταυρωθέντα ὑπέρ ἡμῶν Κύριο Ἰησοῦν Χριστόν καί βιώνει τό Μυστήριο τοῦ Σταυροῦ καί τῆς Ἀναστάσεως μέ τό Βάπτισμα, ἐνώνεται μέ τόν Υἱό τοῦ Θεοῦ καί ζεῖ ἐν Αὐτῷ τή ζωή τοῦ ἀνακαινισμένου καί ἀναγεννημένου ἀνθρώπου.

Ὁ Παῦλος στό τέλος τῆς ἐπιστολῆς του λέει πρὸς τοὺς Γαλάτες: «Ἴδετε μέ πόσο μεγάλα γράμματα σᾶς ἔγραψα μέ τό χέρι μου, γιά τή σωτηρία πού χαρίζει ὁ Θεός σ' ὅσους πιστέψουν στό Χριστό, τόν σταυρωθέντα ὑπέρ ἡμῶν». Καί τό συμπέρασμα στό ὁποῖο καταλήγει, εἶναι ὅτι: Θά διασφαλίσουμε τή σωτηρία μας προσέχοντας καί πιστεύοντας τό λόγο τῶν Ἀποστόλων καί τῶν Προφητῶν, τήν Ἁγία Γραφή, ἡ ὁποία ὑποδεικνύει, ὡς μοναδική ὁδὸ σωτηρίας, τήν πίστη στή σταυρική θυσία τοῦ Χριστοῦ καί τήν οἰκείωσή της ἀπό τόν ἄνθρωπο.

Ἀδελφοί,

¹¹ Ἴδετε πηλίκοις ὑμῖν γράμμασιν ἔγραψα τῇ ἐμῇ χειρὶ.

Προσέξτε μέ πόσο μεγάλα γράμματα σᾶς γράφω τώρα μέ τό ἴδιο μου τό χέρι.

- 12 Ὅσοι θέλουσιν εὐπροσωπήσαι ἐν σαρκί,
 Ὅσοι θέλουν ν' ἀποκτήσουν καλή
 φήμη ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους,
 οὗτοι ἀναγκάζουσιν ὑμᾶς
 περιτέμεσθαι,
 αὐτοὶ σᾶς ἀναγκάζουν νά
 περιτέμεσθε
 μόνον ἵνα μὴ τῷ σταυρῷ τοῦ Χριστοῦ
 διώκωνται.
 μόνο καὶ μόνο γιὰ νά μὴν
 καταδιώκονται ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους
 ἐξαιτίας τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ.
- 13 Οὐδέ γάρ οἱ περιτεμνόμενοι
 αὐτοὶ νόμον φυλάσσουν·
 Ἄλλωστε οὔτε αὐτοὶ οἱ ἴδιοι πού
 ἐπιμένουν στήν περιτομή τηροῦν τόν
 νόμο,
 ἀλλά θέλουσιν ὑμᾶς περιτέμεσθαι,
 ἀλλά θέλουν νά περιτέμεσθε ἐσεῖς,
 ἵνα ἐν τῇ ὑμετέρα σαρκί καυχῆσωνται.
 γιὰ νά καυχῶνται ὅτι εἶναι τηρηταί
 καὶ ἐπιβάλλουν τό νόμο μέ τήν
 περιτομή πού ἔγινε στό δικό σας
 σῶμα.
- 14 Ἐμοί δέ μὴ γένοιτο καυχᾶσθαι
 εἰ μὴ ἐν τῷ Σταυρῷ
 τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ,
 Ἐγὼ ὅμως μὴ γένοιτο νά καυχηθῶ
 γιὰ κάτι ἄλλο ἐκτός ἀπὸ τό σταυρό
 τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ,
 δι' οὗ ἐμοὶ κόσμος ἐσταύρωται
 καὶ γώ τῷ κόσμῳ.

διὰ τοῦ ὁποίου σταυρώθηκε καί
νεκρώθηκε γιά μένα ὁ κόσμος κι ἐγώ
γιά τόν κόσμο.

15 Ἐν γάρ Χριστῷ Ἰησοῦ

Γιατί γιά ὅσους ἔχουν ἔλθει κοντά
στόν Ἰησοῦ Χριστό

οὔτε περιτομή τι ἰσχύει

οὔτε ἀκροβυστία,

οὔτε τό νά κάνης περιτομή ἔχει

καμμιά σημασία οὔτε τό νά μήν

κάνης,

ἀλλά καινή κτίσις.

ἀλλά σημασία ἔχει τό ὅτι ὅλοι εἶναι

νέα δημιουργήματα τοῦ Θεοῦ.

16 Καί ὅσοι τῷ κανόνι τούτῳ

στοιχήσουσιν,

Ὅσοι λοιπόν θά ἀκολουθήσουν αὐτόν

τόν κανόνα,

εἰρήνη ἐπ' αὐτούς καί ἔλεος,

θά ἔχουν ἐπάνω τους τήν εἰρήνη καί

τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ,

καί ἐπί τόν Ἰσραήλ τοῦ Θεοῦ.

ὅπως τά ἔχουν καί ὅλοι ὅσοι ἀνήκουν

στόν ἀληθινό λαό τοῦ Θεοῦ.

17 Τοῦ λοιποῦ κόπους μοι

μηδεῖς παρεχέτω·

Στό ἐξῆς ἄς μή μοῦ δημιουργεῖ

κανέναν προβλήματα.

ἐγώ γάρ τά στίγματα

τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ

ἐν τῷ σώματί μου βαστάζω.

Γιατί ἐγώ τά σημάδια τοῦ Κυρίου
 Ἰησοῦ, τά φέρω πάνω στό σῶμα μου.
 18 Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ
 μετά τοῦ πνεύματος ὑμῶν, ἀδελφοί. Ἀμήν.
 Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ
 Χριστοῦ εὐχομαι νά εἶναι μαζί σας,
 ἀδελφοί μου. Ἀμήν.

«ΑΛΛΗΛΟΥΪΑΡΙΟΝ»

Ἦχος πλ. αΐ. Ψαλμός 88.

Τά ἐλέη Σου, Κύριε, εἰς τόν αἰῶνα ἄσομαι,
 εἰς γενεάν καί γενεάν
 ἀπαγγελῶ τήν ἀλήθειάν Σου ἐν τῷ στόματι μου.

Κύριε, ἐν τῷ φωτί τοῦ προσώπου Σου πορεύονται
 καί ἐν τῷ ὀνομάτι Σου ἀγαλλιάσονται
 ὅλην τήν ἡμέραν.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΠΡΟ ΤΗΣ ΥΨΩΣΕΩΣ

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην, 3,13-17.

ΠΟΣΟ ΑΠΛΗ ΚΑΙ ΕΥΚΟΛΗ
 ΕΙΝΑΙ Η ΣΩΤΗΡΙΑ ΠΟΥ Ο ΘΕΟΣ ΧΑΡΙΖΕΙ
 ΣΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΔΙΑ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ!
 Σ' ΑΥΤΟΥΣ ΔΗΛΑΔΗ ΠΟΥ ΠΙΣΤΕΥΟΥΝ
 ΣΤΟΝ ΚΥΡΙΟ ΙΗΣΟΥΝ ΧΡΙΣΤΟΝ
 ΚΑΙ ΒΑΠΤΙΖΟΝΤΑΙ ΣΤΟ ΣΤΑΥΡΙΚΟ ΘΑΝΑΤΟ
 ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ
 ΚΑΙ ΕΝΩΝΟΝΤΑΙ ΜΑΖΙ ΤΟΥ,
 ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΜΕΛΗ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΤΟΥ
 ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ

Ὁ Ἰησοῦς ἀποκαλύπτει τήν ἔννοια τοῦ
 χάλκινου ὄφεως στό νυχτερινό μαθητή
 Νικόδημο. Ὁ χάλκινος ὄφις ἦταν ἓνα

σύμβολο πού εικόνιζε τό Μυστήριο τοῦ Σταυροῦ. Κρύβει τήν μυστική δύναμη καί ἐνέργεια τῆς πίστεως καί ἐξηγεῖ τή σημασία τοῦ Βαπτίσματος.

Τήν ἴδια διδασκαλία πού ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐξηγεῖ στούς Γαλάτες, τήν εἶχε ἐξηγήσει προηγουμένως ὁ Κύριος στόν νυχτερινό μαθητή Του, Νικόδημο. Τοῦ ἐρμήνευσε ἕνα φοβερό καί εὐγλωττο θαῦμα, πού εἶχε κάμει ὁ Θεός, καθῶς πορευόταν ὁ λαός Του πρός τή γῆ τῆς ἐπαγγελίας. Ἀντιμετωπίζοντας τίς δυσκολίες τῆς ἐρήμου, γόγκυξε ὁ Λαός κατά τοῦ Μωσέως καί τοῦ Θεοῦ! Τότε ἐμφανίστηκαν δηλητηριώδη φίδια πού δάγκωναν τούς Ἑβραίους καί πέδαιναν. Παρεκάλεσαν τότε τό Μωσῆ νά προσευχηθῆ καί νά ζητήσῃ ἀπό τό Θεό νά συγχωρήσῃ τό Λαό.

Γιά νά μήν πεθάνῃ ἐκεῖνος πού δεχόταν τό φαρμακερό τσίμπημα τοῦ φιδιοῦ, ἦταν ἀρκετό νά στρέψῃ τό βλέμμα του πρός τό χάλκινο φίδι πού εἶχε ὑψώσει στό πιό ψηλό μέρος τοῦ στρατοπέδου ὁ Μωϋσῆς, καί τό ὁποῖο ἦταν σύμβολο καί προεικόνισμα τῆς λυτρωτικῆς καί θεραπευτικῆς δυνάμεως τοῦ σταυρικοῦ θανάτου τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ χάλκινος ὄφεις

πού ὑψωσε ὁ Μωϋσῆς στήν ἐρημο, ὡς
προεικόνισμα τοῦ μυστηρίου τῆς

σωτηρίας πού χορηγεί ὁ Θεός σέ
αυτούς πού πιστεύουν,
καί τῆς μυστικῆς σημασίας τοῦ
Βαπτίσματος,
βρίσκεται στό βιβλίο τῶν Ἀριθμῶν
κεφάλαιο 21, στίχ. 4-9.

Εἶπεν ὁ Κύριος·

- 13 Οὐδείς ἀναβέβηκεν εἰς τόν οὐρανόν
Κανένας δέν ἀνέβηκε στόν οὐρανό
εἰ μή ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς,
ὁ Υἱός τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὢν ἐν τῷ οὐρανῷ.
παρά μόνο ὁ Υἱός τοῦ Ἀνθρώπου πού
κατέβηκε ἀπό τόν οὐρανό καί πού
εἶναι στόν οὐρανό.
- 14 Καί καθώς Μωϋσῆς ὑψωσε τόν ὄφιν
ἐν τῇ ἐρήμῳ,
Ὅπως ὁ Μωϋσῆς ὑψωσε τό χάλκινο
φίδι στήν ἐρημο,
- 15 οὕτως ὑψωθῆναι δεῖ
τόν Υἱόν τοῦ ἀνθρώπου,
ἔτσι πρέπει νά ὑψωθῇ ὁ Υἱός τοῦ
Ἀνθρώπου,
ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς Αὐτόν
μή ἀπόληται, ἀλλ' ἔχη ζωήν αἰώνιον.
ὥστε ὅποιος πιστεύει σ' Αὐτόν νά μή
χαθῆ, ἀλλά νά ζήσῃ αἰώνια.
- 16 Οὕτω γάρ ἠγάπησεν ὁ Θεός τόν κόσμον,
Τόσο πολύ ἀγάπησε ὁ Θεός τόν
κόσμο,
ὥστε τόν Υἱόν Αὐτοῦ τόν Μονογενῆ
ἔδωκεν,

ὥστε παρέδωσε στό θάνατο τόν
 Μονογενῆ Του Υἱό,
 ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς Αὐτόν
 μή ἀπόληται, ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον.
 ὥστε ὅποιος πιστεύει σ' Αὐτόν
 νά μή χαθῆ, ἀλλά νά ἔχη ζωὴ αἰώνια.
 17 Οὐ γάρ ἀπέστειλεν ὁ Θεός
 τόν Υἱόν Αὐτοῦ εἰς τόν κόσμον
 ἵνα κρίνῃ τόν κόσμον,
 Διότι ὁ Θεός δέν ἔστειλε τόν Υἱόν Του
 στόν κόσμο γιά νά καταδικάσῃ τόν
 κόσμο,
 ἀλλ' ἵνα σωθῆ ὁ κόσμος δι' Αὐτοῦ.
 ἀλλά γιά νά σωθῆ ὁ κόσμος δι' Αὐτοῦ.

Εἰς τό «Ἐξαιρέτως ...»

Ἐοῖρμός τῆς θ' ὠδῆς. Ἦχος πλ. δ'.

Ἄλλότριον τῶν μητέρων ἢ παρθενία
 καί ξένον ταῖς παρθένοις ἢ παιδοποιΐα
 ἐπί Σοί, Θεοτόκε,
 ἀμφότερα ὠκονομήθη.
 Διό Σε πᾶσαι αἱ φυλαί τῆς γῆς
 ἀπαύστως μακαρίζομεν.

Κοινωνικόν.

Ποτήριον σωτηρίου λήψομαι
 καί τό ὄνομα Κυρίου ἐπικαλέσομαι.
 Ἀλληλούϊα.

Ψαλ. 115,4

Τό Βιβλικό κείμενο :
Ἀριθμῶν 21,4-9

Πότε ακριβώς έγινε τό περιστατικό
μέ τά φαρμακερά φίδια.

«Σηκώθηκαν από τό ὄρος Ὄρ
καί μέ κατεύθυνση
πρός τήν Ἐρυθρά Θάλασσα
συμπλήρωσαν
τό γύρο τῆς χώρας τοῦ Ἐδώμ

Πάλι γογύζει ὁ Λαός

Στό δρόμο ὁ λαός
ἔδειξε πάλι τήν ὀλιγοψυχία του.
Κακολογοῦσε τό Θεό
καί τό Μωϋσῆ λέγοντας:
Γιατί νά γίνῃ αὐτό;
Μᾶς ἔβγαλες ἀπό τήν Αἴγυπτο,
γιά νά μᾶς σκοτώσης στήν ἔρημο;
Δέν ὑπάρχει ψωμί, δέν ὑπάρχει νερό,
καί ἡ ψυχή μας σιχάθηκε
τήν ἄνοστη αὐτή τροφή πού τρῶμε!
Γι' αὐτό καί ὁ Κύριος ἔστειλε στό λαό
θανατηφόρα φίδια, πού τούς δάγκωναν.
Καί πέθανε
ἀπό τούς υἱούς Ἰσραήλ πολὺς λαός.

Ἡ μετάνοια τοῦ Λαοῦ

Τότε ὁ λαός προσῆλθε στό Μωϋσῆ
καί τοῦ ἔλεγαν:
Ἄμαρτήσαμε
πού κακολογήσαμε τόν Κύριο καί σένα.
Γι' αὐτό προσευχήσου στόν Κύριο
ν' ἀποσύρῃ ἀπό μᾶς τά φίδια.
Καί προσευχήθηκε ὁ Μωϋσῆς

για τό λαό στόν Κύριο
κι ὁ Κύριος τοῦ εἶπε:
Κάνε ἓναν ὄφι καί βάλε τον σέ κοντάρι
σάν σημαία.
Κι ὅταν δαγκώνη ὄφεις ἄνθρωπο,
ὅποιος δαγκωμένος
θά ἀντικρύζη τόν τεχνητό ὄφι,
θά ἐπιζῆ.
Κι ἔκανε ὁ Μωϋσῆς ἓναν ὄφι χάλκινο
καί τόν ἔστησε πάνω σέ κοντάρι
σά σημαία.
Κι ἔτσι, ὅταν ἓνας ὄφεις
δάγκωνε ἓναν ἄνθρωπο,
ἐκεῖνος ἔβλεπε τόν ὄφι τόν χάλκινο
κι ἐπιζοῦσε.

14 Σεπτεμβρίου
Ἡ παγκόσμιος Ὑψωσις
τοῦ Τιμίου καί Ζωοποιοῦ Σταυροῦ